

Nevěděla jsem bohužel, co jí na to říct, tak jsem se jen pousmála. „No.“ Vypadala, že by si se mnou povídala, ale potřebovala jsem chytit autobus, abych nepřišla pozdě. Tomu pozdě jsem se musela v duchu usmát, protože práce začíná v 9 hodin a je něco po sedmé. Zrychlila jsem krok a usmála se. „Na shledanou, paní Michálková.“ Předpověď počasí jim zase jako obvykle nevyšla. Kraťasy jsem si vzala do tašky. Teď mě škrtily džíny, protože jsem z pro mě nepochopitelného důvodu, asi ze vzduchu, přibrala a jsou mi malé.. Dělán sama před sebou, že mi to nevádí, že mě nesere, jak jsou upnutý a já v nich napěchovaná jak lunchmeat v konzervě. Chvíli jsem se nechala paralyzovat tím nepříjemným pocitem, že už budu nadosmrti napěchovaná v kalhotách, omezená a nevolná. Cestou na autobus foukal docela nepříjemně vítr. Nezdálo se, že bude třicet nad nulou. Udělala jsem dobře, že jsem si vzala svetr. Ohlédla jsem se, jestli je zavřené okno do pokoje. Když jsem si uvědomila, že je všechno pořád stejný, padl na mě smutek.

Ve čtvrti, kde pracuji, jsem byla jako vždycky kolem půl osmé. Obloukem jsem se vyhnula pekárně. Ne že by tam nepekli dobře a kupuju si tam občas minerálky, ale štve mě personál. Jedna se tváří, že ji obtěžujete a druhá má tendenci svěřovat se Vám, jak je nevyspalá a co se jí včera nepovedlo. To vždycky marně hledám slova, co na to říct. A ať řeknete cokoli, je to stejně fuk. Neposlouchá. Jako spousta jiných lidí neposlouchá. Slyší, ale nevnímají. A mě štve, že mě to štve. Chtěla bych, aby mi to bylo jedno, abych se tím vůbec nezabývala. Dneska si víc jak kdy jindy uvědomuju lidi, zjistila jsem. Nějak si jich víc všímám a přemýšlím o nich. Řidič autobusu. Mám pocit, že se usmívá. Asi ho řízení baví. Paní v autobuse s malou holčičkou v růžovém oblečení Hello Kitty. Sedí jí na klíně, i když je vedle ní prázdné místo. Pohupuje svýma dětskýma hubenýma nohama s bílými podkolenkami a něco si pro sebe mumlá, chvíli si popěvuje. Závidím jí tu dětskou bezprostřednost a bezstarostnost. Maminka jí rozpustila culík a snaží se uplést cop, ale moc se jí to nedaří, protože s sebou pořád šije. Očividně zamilovaný pár sedí na dvousedadle u prostředních dveří, mírně proplešatělý pán si čte noviny. Holka v krátké minisukni. Tak krátké, až mě to zarazilo. Slečně to ale vůbec nevádí, dokonce si myslím užívala pohledy na svá pěkná stehna. Vypadala hezky, byla sexy a pozorovala okolí z okna. Od řidiče zněla hudba. Starší paní nastupovala s velkým úsilím zadními dveřmi a táhla za sebou plnou pojízdnou nákupní tašku. Slečna v minisukni jí pomohla nahoru a paní se opravdu upřímně a mile usmála a poděkovala. Všichni mi připadali šťastní. Možná to ale jen dobře hráli.

Vedle pekárny je malý bazar nebo spíš vetešnictví. Pán, který jej vlastní, tam i sám prodává, a když je hezky, stojí venku a kouří. Nikdy jsem tam nebyla, ale zajímalo by mě, co má vevnitř. V malé tmavé výloze je vidět porcelánová panenka, taková ta z hororu, s mrkacíma očima a hnědými vlasy. Ještě jí dát do ruky nůž. A nějaké hodiny z tmavě hnědého dřeva, které se zastavily v deset. Nebo je tak nastaven. Jako by se i jemu zastavil čas. Všichni někam běží a on stojí a kouří. Pak si zalezle zpátky do krámu a vyjde až na další cigaretu. Je to ten typ člověk neurčitého věku, hádala bych mu tak padesát, ale taky mu klidně může být o deset víc nebo míň. Dnes tam nestojí, protože je ještě brzo. Otevírá v jedenáct a zavírá ve tři. Jaktěživ jsem tam neviděla jediného zákazníka. Kolem mě prošli tři bezdomovci, v obličejích skoro černí. Sbírali ze země zbytky cigaret.

Zatočila se mi hlava a ucítila na prsou sevření. Měla jsem pocit, že prasknu. Co má vlastně smysl? Má něco smysl? K čemu tohle všechno je?

Dorazila jsem do práce a trochu se uklidnila. Je tady uklízečka, což jsem si přála ze všeho nejvíce. Jestli tahle ženská umí něco dobře, tak je to nezavřít hubu. A právě dnes se mi rozhodla předvést, že by mohla vyhrát mistrovství světa v tlachání debilů.

.....

Věděla jsem, jak se postaví, jak chytí koště, jak se natočí, co a jak poví. Přehrála jsem si její slova i s přesnou intonací v hlavě dřív, než je vyslovila. „Ále, dobré ráno. Takhle brzičko do práce? Ranní ptáče. Nemohla jste dospat?“ Nebyla to ani tak otázka jako spíš konstatování, protože stejně jako nikdy dřív ani teď nečeká na odpověď. A já už se ani nesnažím cokoli říct. Usměju se a doufám, že to vypadá aspoň trochu upřímně. Zatímco stála uprostřed místnosti opřená o starý smeták a zaníceně vyprávěla, jak přežila víkend, vyndala jsem telefon s tašky, tašku zavřela do skříňky pod stolem, sundala jsem si zelený šátek, žlutý svetr a poněkud automaticky udělala to, co každý ráno.

Počítač, rádio, světlo, jídlo do lednice, uvařit vodu, otevřít okno. „A v sobotu pak přišla druhá holka. Přinesla taky koláč. No, představte si to, měli jsme napečeno na tři dny. Přinesla bych, ale všechno jsme snědli. To víte, osm hladových krků. Nebo ne, vlastně, počkejte, to nás muselo být víc, určitě nás bylo víc. Tak já, muž, Helena a s ní ten její Ota s Helenkou a Jiříčkem, Petr s přítelkyní a její dcerou..devět. Devět nás bylo. Potom přišla ještě nejmladšího kluka kamarádka. Já Vám ani nevím, co to je jeho.“ Helga se rozesmála, jako kdyby řekla něco bůhvíjak vtipného. Kdyby alespoň mluvila trochu rychleji. Každé slovo z ní leze jak z chlupatý deky a po každé větě se důležitě odkašle, jednu ruku v bok, v druhé furt to koště. Helga je ta výjimka, co potvrzuje pravidlo, že ženy dokážou dělat víc věcí najednou. To fakt neumí. Buď mluví, nebo uklízí. Obojí dohromady nezvládne. A spíš teda mluví, než uklízí. Udivuje mě, že si za ty čtyři roky, co tady pracuju, nevšimla, že mě nebaví ji poslouchat. Že mě to vůbec nezajímá, že už to nechci poslouchat. Nemám, kam bych odešla. Lednice i varná konev jsou v téhle místnosti. Zalila jsem si zelený čaj a kávu.

Za oknem drobounce přšelo, a i když byly žaluzie roztažené, místnost byla docela ztemnělá. Sedla jsem si ke stolu, zamíchala kafe a letmo projela kalendář, jestli mám něco důležitého. Neměla. Čekala jsem, až naběhne pošta a chvílemi vzhledla k uklízečce. Zkoušela jsem se soustředit na to, co říká, ale vůbec mi to nešlo. „Pak vodněkud příběh'. No nikdo nechápal, kde se vzal, a jakoby nic po tom chramstnul a vodnes si ten kus, kterej ležel úplně nahoře. Ten tvarohovej, ten nejlepší. Jinej tvarohovej už tam pak nebyl. A já mám nejradši tvaroh. No jo, jenže strhnul i ten ubrus. Všude po zemi teď ty drobky.“ Zhluboka se nadechla, hlasitě polkla, zasmála se, pak vzdychla, přešlápla, přendala koště do druhé ruky a zase se o něj opřela. „A my máme takovej ten koberec s vysokým chlupem. Víte jakej? Včera... Ne vlastně v pátek, v pátek to bylo, byly ve schránce letáky, tak teď ho maj v Kika ve slevě. Tam ho maj teda v hnědej barvě a my máme běžovej.“

"Tak to tam aspoň ty drobky nebyly tak vidět, ne?" Skočila jsem jí do řeči a překvapila tím i sama sebe. "Jó, holčičko, to byste se divila. Těch drobků bylo tolik, že byly vidět." "I v tom vysokým chlupu, jo?" Uvědomila jsem si, že to znělo docela kousavě, a tak jsem rychle smířlivě dodala, že to určitě nějak vyřešila. V ten samý okamžik našťestí zazvonil telefon. Na druhé straně se nikdo neozval, ale alespoň se Helga na chvíli odmlčela a všímala si podlahy. Mně se zatím načetly všechny maily a uvědomila jsem si, že už mám hlad. Zvedla jsem se a došla si do lednice pro jogurt a ovoce a ještě jsem sáhla po kousku bábovky, který mi dala Brunova matka, když jsem včera odcházela. Brunova máma je hrozně hodná paní. Mám ji docela ráda. Ale asi to bude tím, že ji vídám jenom sporadicky. Sedla jsem si zpátky do židle, otevřela jogurt, položila bábovku na talíř a rozmyslela, čím začnu. Rozhodla jsem se pro velké červené jablko, které jsem dostala od Bruna. Bruno nebyl Bruno ale Bohouš. Bohouš Houška. Co ale ze srdce nesnášel, bylo právě své jméno. Nechával si proto říkat Bruno, což mi přišlo přinejmenším zvláštní. A zvláštní byl i Bruno samotný. Bruno byl zvláštní osobnost. Měl několik naprosto protichůdných povahových rysů. Milovala jsem jeho laskavost a obdivovala, jak všem rád pomáhal, ale přitom to byl hrozný mizera a často měl až škodolibou radost ze slabosti druhých. Svým optimismem dokázal nakazit spousty jiných lidí, ale když byl sám, utápěl se v něčem, co bych popsala jako zvláštní druh melancholie nebo něco takového. Zkoušela jsem ho poslední měsíce brát takového, jaký byl, ale chápat ho bylo docela těžké. Bruno nikdy nelhal. Jen neříkal tak docela všechno podle pravdy. Od chvíle, kdy jsem ho potkala poprvé, mi bylo jasné, že pro mě bude znamenat hodně.

"Taky máte bábovku?" Vytrhla mě Helgy věta z přemýšlení. "To my měli taky. Jakou máte Vy?" Natahovala se nad stůl a pokračovala, aniž by čekala na odpověď. "My mramorovou. Politou čokoládou a ještě posypanou kokosem. Byla delikatesní. Já mám nejradši kokos." Div si nevykroutila krk.

Chvíli jsem se na ni beze slov dívala, pak jsem koukla na bábovku na talíři a odsunula jej jejím směrem. "Ořechovou, bez polevy a kokosu. Dáte si?" "Ořechy! Já mám nejradši ořechy," opřela koště o stůl a pustila se do bábovky.

Zavřela jsem oči a nadechla se. Jednou, dvakrát, třikrát.

Pořádně.Pomalou.Zhluboka."Nebude to také lahké, drahá" ozvalo se v rádiu.

.....

Zabouchla za sebou dveře, hodila klíče na botník, kabát nechala spadnout na zem a kozačky se značným úsilím a funěním, za který by se nemusel stydět ani zdatně vypasenej vepř, stáhla z oteklých nohou a odkopla do kouta. Zpocená jako dveře vod chlíva, jak by řekl její otec, dala vařit vodu na kafe. Automaticky sáhla po sýrové tyčince, které má neustále po ruce, aby zahнала chuť na cigaretu, když teda jako přestala kouřit. Obvykle po konzumaci jednoho, či více, balení výše zmíněných tyčinek sáhne po cigaretě, aby tak ochránila další balení čehokoliv, co se dá žvýkat a polknout a má alespoň trochu ucházející chuť (nejlépe úplně sladkou nebo úplně slanou) před jistou smrtí konzumací. Z lednice vytáhla mlíko. Když má blbou náladu, dělá si kakao. Miluje kakao. Granko, Plnotučný mlíko a lžíce cukru ještě k tomu. Nebo i dvě.

Na chvíli otevřela okno, aby se nadýchala čistého smogu velkoměsta a probrala se ze stavu těsně přes smrti. Rozhodla se, že dnes nehne už ani palcem od nohy. Dala ohřát mlíko, s vypětím sil sklídila poházené věci, svlíkla se a oblečení hodila do pračky, natáhla tlustý ponožky a zabalila do županu. Vysprchuje se až zítra, ne? Opláchla obličej a na chvíli se zadívala na tu paní s kruhama pod očima, že by si je mohla přišlápnout, jako by se s ní chtěla seznámit, ale pak jí došlo, že se znaj, a to docela dlouho... nějakých 35 let... Za pár dnů. Váhavě rozsvítila velký světlo nad zrcadlem, namazala obličej Niveou a pokusila se usmát.. *No, jasně....* V kuchyni cinkla mikrovlnka. Nalila si kolu, připravila kafe a kakao. Natáhla ruku po další tyčince. Hm, tak nic. Z tajné skrýše vytáhla krabičku cigaret, kterou schovala, aby ji nemohla najít. Zjistila, že vždycky ví, kde jsou. Musí je schovávat líp. Usmála se. S cigaretou v ruce padla do křesla, zabalila se do deky a pustila nořas. Vychutnávala si chuť nikotinu a vůni dehtu, brouzdala po netu tam a sem a sem a tam a občas tam a tam a hledala všechno a vlastně nic.

Málem by zapomněla na skořicovýho šneka a koblihu z pekárny, kam zašla cestou z práce... S největším sebezapřením skočila, no...tedy došla, velice rozvážně, do kabelky, cestou sáhla po časopise pro zralé ženy, *haha*, a pro jistotu ještě po kole, aby se nemusela zvedat. Zakusujíc se do řádně pocukrované, řádně velké a nehorázně dobré koblize, svalí se zpátky do křesla a oči jí spočinou na obálce časopisu:

Jak být fit a plná energie? Vraťte se zpátky do života.

Olízlá prsty od marmelády a otvírá stranu třináct. ...Na vteřinu jí prolítlo hlavou, že by si snad mohla dojít umýt ruce. Trochu jí štválo, jak se stránky lepí na prsty, ale myšlenku na jakýkoliv pohyb okamžitě zahнала. Podívala se na šneka... *Až za chvíli*. Dopila kakao a natáhla se pro další cigaretu.

Ted' už je to stejně jedno.

Při zapalování zhodnotila stav nehtů jako značně znepokojivý, což jí zjevně ale příliš neznepokojilo. V rádiu Bílá křičela, že láska je láska, Helena zhluboka potáhla a začala číst.

"Vánoce jsou dávno za námi, je nejvyšší čas začít myslet na léto. Doba krátkých sukni, odhalených ramem a stehen se blíží. Jste připravené odhodit teplé svršky a ukázat světu tělo v plavkách? Máte pomeranče nejen v lednici, ale i na stehnech? Všechno na Vás visí...?"

Ježíši, co to jako je tohle?

Chtěla se dočíst, jak se hodit do pohody, jak být fit, a ne odpovídat na otázky ohledně ovoce a zeleniny..

„Cítíte se jako přejeté parním válcem? Chybí vám energie, vitalita, trápí Vás virózy, záněty, alergie, jste nervozní, podrážděná a nemáte na nic náladu? Tak čtěte dál. Mám pro Vás návod na

restart. Jaro je vhodná doba nejen na generální úklid Vaší domácnosti, ale i duše a těla.“

U mě by to chtělo někde sehnat jiný tělo.

„Zkuste s námi jarní detoxikaci organismu krok za krokem. Poradíme Vám, jak na to.“

Trochu se narovнала, protože jí začalo bolet za krkem, típla cigaretu a s hlubokým zívnutím se pořádně protáhla. Oči jí spočinuly na lustru.... *Hm, jarní úklid by to chtělo. To jako fakt.* Zaklonila hlavu a usnula.

Trhla s sebou tak, že naskočila a časopis se po nohou sesunul k zemi. Z obálky se na ní usmívala spokojená, krásná žena. Chvíli se na ní dívala, než jí začala docházet, co je za den. Venku už byla tma a známý hlas z rádia četl zprávy.

...a po zprávách Vás jako každý všední den vítá Jan Rosák a jeho host. Tandem začíná...Přejeme Vám hezký poslech...

Je devět, spala asi tak dvě hodiny, za krkem jí strašně bolelo. Narovнала se a trochu protáhla, zvedla časopis, natáhla se pro telefon a pro kolu. Pořádně se napila, aby zahнала podivnou pachut v puse. Nejspíš kombinace cukru a cigaret. Automaticky si zapálila a podívala na display telefonu. Než se telefon rozsvítil na vteřinu zahlídla ženu, ale rozhodně ne usměvavou a spokojenou. A krásnou už vůbec ne. Tedy někdy si krásná dokonce i připadala, ne často, ale i takové chvíle byly. Dneska k pocitu neodolatelnosti měla stejně tak daleko, *asi jako...asi jako* Zkoušela najít vhodný přirovnání, kterým by dokázala vyjádřit jak ne-neodolatelně se cítí, ale ani na to dneska prostě neměla. Když se necítí neodolatelně, tak se vlastně cítí odolatelně?

Všimla se, že při spaní slintala.

Bože, Heleno, ty máš dost....

Zmeškaný hovor. Od mámy. Tři esmesky. Od mámy.

Položila telefon zpátky na stůl, pořádně si potáhla a vstala. Automatizovaně otevřela okno, aby se trochu probrala, složila deku a rozsvítila. Poslední dobou se jí zdálo, že hůř vidí. *Měla bych začít jíst mrkev.* Při odnášení sáčku od koblíhy, hrníčků od kafe a kakaa se zběžně podívala do lednice. Rama, Ementál, cibule, víno, tvrdý citron.... Mrkev žádná. Dalasi posledního práska, típla ji o proud vody a umyla popelník s přesvědčením, že dneska už si nezapálí. *No jo... co budu dneska dělat?* Otevřela okno i v kuchyni a čerstvý vzduch jí trochu osvěžil, v předsíni se na sebe podívala do zrcadla. Takhle ve tmě to není tak hrozný. Nadzvedla triko od pyžama a otočila se bokem. Hmm...*Pěknej mišánek...* Poklepala vystouplý břicho a s mírným odporem pustila triko zpátky.

Rozhodla se, že si dá sprchu a trochu se zkulturní, ale ještě předtím zavolá mámě, na což se musela psychicky připravit.. ..

Ne, že by mámu nerada slyšela, nebo dokonce ji neměla ráda, ale bytostně nesnáší cokoli řešit, tím spíš, pokud se to týká jí. A nedejbože, aby to dokonce byla pravda, to pak dělá sama před

sebou, že neslyší, že tady vlastně ani není.

Zavolej mi. Máma.

Otevřela druhou.

Byla jsem cvičit....

Už jsem doma. Máma.

Zavřela okna, nalila si vodu z kohoutku, stáhla vlasy do culíku a a vytočila mámy číslo.

„No, to je dost. Jsem Tě chtěla vzít na cvičení. Co je s Tebou, žiješ? Jsem si myslela, že se mnou nemluvíš.. Byla jsem na Heatech. Nakonec sama. Hele, to je parádní cvičení. Musíš jít se mnou. Jdu zítra zase. Co děláš?“

„Ted?“

„Ne, zejtra. Co děláš zejtra. Ty spíš nebo co?“

„Ale ne, nespím, uklízím.“ Zalhala.

Proč vlastně tvrdím, že uklízím?

"Trochu tady poklízím a připravuju si jídlo zítra do práce."

Znovu se podívala do lednice. Nic se nezměnilo. Rama, ementál, cibule, tvrdý citron.... Chytla telefon mezi rameno a ucho a nalila si víno, citrón vyhodila, čuchla k ementálu. Moc se jí nezdál, ale co, nic s tím bejt nemůže. Kousla do něj.

"V kolik jdeš zejtra cvičit?"

„Prosím Tě, Heleno, můžeš přestat jíst, když spolu mluvíme?“

„Ne.“

„Zítra po práci od šesti. Máš čas?“

„Uvidim, mami, ozvu se Ti odpoledne. Podle práce, víš? Máme toho teď nějak hodně.“

Zase lhala.

..TO BE CONTINUED...